

JÓL VIGYÁZZ, MAGYARORSZÁGI!

Babérkoszorú helyett szégyenbélyeg

A választási kampányt az ellenék állításával ellentétben nem a kormánykoalíció kezdte el, hanem az SZDSZ a Beszélő és a dolgozók pénzén 850 ezres példányszámban megjelenő Budapesti Piac III. évf. 2. szám 1994/4. heti számába fűzött Budapesti Újság I. évf. 2. szám 1994., a Fővárosi Önkormányzat Hetilapjában (lásd VálaszTOTÓ című részét), a Fidesz a Magyar Narancs, az MSZP pedig a „Szekfű” című Erzsébetvárosi Közéleti Lap hasábjain már hetekkel, hónapokkal ezelőtt. A stílusuk, hangneme kritikán aluli. Konkrétumok nincsenek.

Nézzük azonban az ellenék pártjait, vezetőit konkrét tények alapján. A Fidesz visszataszító propagandát folytatott a pápa ellen magyarországi látogatásakor. **Eörsi István** undorító verse, melyben a gumi óvszer drágulásától tart, amiért a pápa ide látogat, és azért siránkozik, hogy a kéjérséért többet kell majd fizetni — felejtethetetlen Magyarország katolikusai számára. Remélem, a Fidesz nem kap katolikus szavazatokat.

Minden magyar református számára emlékezetes marad az a rosszindulatú propaganda, amellyel az SZDSZ és a Fidesz meg akarta akadályozni a volt debreceni református tanítóképző visszaadását az egyháznak. Remélem, a magyar reformátusok megmondják, hogy a Fideszre vagy az SZDSZ-re adják-e majd a szavazatukat.

A Fidesz és az SZDSZ napról napra hasonló kerékkötőnek bizonyul az egyházi iskolák visszaadásában. E két párt negatív hozzáállása miatt nem sikerült a parlamentnek megszavazni a kisebbségek parlamenti képviselését, s ennek határainkon túli rossz következményeit még föl sem tudjuk mérni. Említhetnék még több ilyen el nem fogadott törvényt is, amelynek belpolitikai negatív hatásáért szintén a Fidesz és az SZDSZ a felelős.

Horn Gyula, az MSZP elnöke nyíltan, büszkén vállalta pufajkás, kommunista voltát, s miután a rendszerváltozás előtti parlament sietve eltörölte a halálbüntetést és a szabadon választott parlamentben az SZDSZ-es és a Fideszes képviselők, vállalva az MSZP-s képviselőkkel, nem

szavazták meg a kétharmados igazságtételi törvényt, ezért Horn még azzal is nyíltan dicsekedett, hogy az 1956-os forradalom leverésében „tevélegesen” is részt vett.

Hogy ez a „tevélegesség” milyen mértékben merítette volna ki az említett igazságtételi törvényt és milyen fokú büntetést vont volna maga után, sajnos azt már csak a jó Isten tudhatja. Horn elvtársnak azonban ez a bűne csak „kismiska” ahhoz képest, amit 1988 szeptemberében követett el a magyar nemzet ellen, amikor az utolsó kommunista parlament megszavazta a bős—nagyvarosi vízlépcső tovább építését. A televízió jövöltábol láthattuk, hallhattuk, hogy dr. Szentágothay János, az MTA elnöke drámai hangú beszédében ellenezte a további építkezést és annak leállítását kérte az Országgyűléstől. Ezután szólalt föl Horn elvtárs és egy nyegle, fölényeskedő, pimasz hangú beszédben igyekezett nevéssé tenni az idős professzort, s egyúttal a mindenható párt nevében elutasította az MTA kérését. Így befolyásolva az Országgyűlés pipogya tagjait, a szavazás eredménye nem volt kétséges. Nyíltan vádoló Horn Gyulát a magyar nemzet érdekének elárulásával, egy második Trianon okozásával, a szerződést aláíró Lázár György volt miniszterelnök és Kádár János közreműködésével, mert ezzel a beszédével, amellyel a továbbépítkezést sikeresen támogatta, olyan gazdasági, környezeti stb. kárt okozott a magyarságnak, amelyet most már biztosan tudunk, de a biztosan bekövetkező későbbi káros következményeit még unokáink sem heverik ki, és féltő, hogy soha nem is tudják kiheverni.

Kérem, sőt követelem a televízió vezetőitől, hogy hetente közvetítsék pártatlanul, nem vágottan azt a bizonyos 1988 szeptemberi Országgyűlésen elhangzott Szentágothay- és Horn-beszédet egymás után, hogy az ország láthassa, hallhassa: ilyen ember akar magyar miniszterelnök lenni.

Kénytelen vagyok még azt a babérkoszorút is letépní Horn elvtárs homlokáról, amelyet állítólag a berlini fal lebontásáért kapott. Az igaz-

ság ebben a kérdésben az, hogy 1989 nyarán a debreceni MDF Sopronba szervezett egy páneurópai pikniket. Meghívták ide dr. Habsburg Ottót és az éppen akkor hazánkban tartózkodó keletnémet turistákat. Az ünnepség keretében megnyitották a határsorompókat, hogy a barátkozás az osztrák sógorokkal is teljesebb legyen. Ezt keletnémet állampolgárok százai használták ki, és illegálisan Ausztriába mentek, nagy nemzetközi botrányt okozva. A Horn-féle külügyminisztérium erre már csak az utólagos „áldását” tudta adni, valószínűleg Gorbacsov beleegyezésével. Ezek után nevéssé, ahogyan két kommunista vezető (Németh Miklós volt miniszterelnök kontra Horn Gyula volt külügyminiszter) utólag vitatkozik, kinek az érdeme volt a keletnémetek kiengedése. Ismét kérem a televízió vezetőségtől, hogy ezt az eseményt is vetítse le többször a választásokig: ismerje meg a magyar nép az igazságot ebben a kérdésben is.

Az SZDSZ és az MSZP politikusainak, ideológusainak (például Horn Gyula nyilatkozatai vagy Szabó Miklós a Magyar Nemzet 1992. november 2-án megjelent Szabad-e bírálni a fasiszmust? című cikke) minden megnyilatkozása (előadások, írások, nyilatkozatok stb.) egy olyan rendszer védelmében látnak napvilágot, amelynek borzalmas hatása több nagyságrenddel nagyobb volt, mint a náciizmusé (kb. 30-40 millió halott). Állításuk sikeres elfogadtatását arra alapozzák, hogy a Nyugat csak a náciizmustól szenvedett és azokat a borzalmakat, amelyeket a kommunista, bolsevista rendszer okozott a kelet-közép-európai régióban s magában a volt Szovjetunióban, azt nem hitték el, s maguk sem szenvedtek tőle. Ezért kötelességük a kelet-közép-európai történészeknek a Nyugat felé a legteljesebben feltárni ezeket a tényeket, kellő hiteles dokumentációval. Vegyenek ebben példát Simon Wisenthalról és a többi zsidó szervezetekről, amelyek időt, pénzt és fáradságot nem kímélve ál-

landóan felszínen tartják a náci bűnök témáját, jogosan. Tegyük mi is ugyanezt a bolsevizmus bűneivel!

Az ellenék mindig hatalmas zenebonát csap, ha néhá néha egy-egy pár főből álló szélsőjobboldali csoportot leplez le a rendőrség, fasiszta diktatúra veszélyét kürtölve szét a világba. Pedig e csoportok fegyvere legföljebb egy árpádsávos lobogó, leventesapka vagy pár tucat röplap. A kormánykoalíció szakértői miért nem írják meg pontosan, miként történt annak a több száz milliárd forint vagyonnak az átmentése az új rendszerbe, amivel a régi MSZMP rendelkezett? A baloldal, sőt a szélsőbal rendelkezésre áll az átmentett médiumok (főképpen az országos napilapok, megyei lapok...) 80-90 százaléka, az új gazdasági társulások (kft stb.) 90 százaléka, amelyeknek új vezetői, tulajdonosai mind baloldali (volt MSZMP-tag), hiszen csak nekik lehetett megfelelő tőkékük az újrakezéshez. Az MSZMP utódpartja, az MSZP olyan hírközlési háttérrel, felszereléssel (infrastruktúrával) rendelkezik, amilyennel egyik párt sem, de még a rendőrség sem. Félelmetes, hogy ennek birtokában milyen szervezett erőt tudnak szükség esetén mozgósítani. A személyi fegyvertartás keretében az egész baloldal, kb. kétszáz ezer ember (MSZP, Thürmer-féle MSZMP, volt munkásorség...) fel van fegyverezve, mert a Horváth Balázs-féle fegyverbevonást vissza kellett csinálni.

Ezek után Magyarország és Európa ne a szélsőbalos fegyveres puccstól féljen, hanem a 8-10, esetleg a Bánó által az Egyenlegben mutatott egy, azaz egy „fasiszta” suhanctól, aki nem pisztollyal, vagy netán géppisztollyal hadonászott, hanem árpádsávos zászlóval.

Ezen gondolkodhatna el hazánk és a Nyugat közvéleménye.

*Dr. Horváth László
Budapest*